

Hoe word ik een koppelaar?

Lees ook van Manon Sikkel:

Is liefde besmettelijk? – Bekroond met de Hotze de Roosprijs
2009 en de Debuutprijs van de Jonge Jury 2010

Is vriendschap 4ever? – Getipt door de Nederlandse
Kinderjury 2010

Hoe lang zijn geheimen houdbaar? – Stond op de tiplijst van
de Nederlandse Kinderjury 2011

Voor wie doe jij een moord? – Bekroond met de prijs van
de Nederlandse Kinderjury 2013 en een Pluim van
de Senaat van de Nederlandse Kinderjury 2013

Heartbreak Hotel

HOE

word ik een
Koppelaar?

moon

Hoe word ik een koppelaar? is bekroond met de prijs
van de Nederlandse Kinderjury 2012

Eerste druk 2011
Vierde druk 2014

© 2011 Manon Sikkel en Moon, Amsterdam
Omslagontwerp en illustraties Ingrid Robers
Zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2054 2
ISBN 978 90 488 0898 4 (e-book)
NUR 283

www.izzylove.nl
www.manonsikkel.nl
www.facebook.com/izzyloveboeken
www.uitgeverijmoon.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Voor mijn moeder, Marijke Sikkel-Walsmit

Hoe laat je de jongen op wie je verliefd bent weten dat je hem leuk vindt? En hoe vertel je het meisje van je dromen dat je de hele dag alleen maar aan háár denkt? Heel eenvoudig: via een koppelaar. Iemand zoals ik, Isabella Strombolov, beter bekend als IzzyLove.

**Izzy
LOVE**

1

De Vereniging van Geheime Liefdeszaken is zo geheim, dat niemand weet dat die bestaat. Niemand behalve Isa, die haar zojuist bedacht heeft. Isa kijkt uit het raampje van de auto en is ontzettend blij. Dit wordt de meest geweldige zomer van haar leven. Een maand lang gaat ze op het strand liggen met haar vriendin Cato, haar beste vriend Jules en Jack, de vader van Jules. En ze gaat niets anders doen dan wedstrijdjes WKHLZOOOW – Wie Kan Het Langst Zijn Ogen Openhouden Onder Water. En wedstrijdjes Wie Kan Het Snelst Een Waterijsje Met Zijn Voortanden Afschrappen en Wie Durft Zijn Lichaam Met Lijntjes Zonnebrandcrème Te Versieren Zodat Je Aan Het Eind Van De Dag Rood-Wit Gestreept Bent.

Er is maar één heel klein minpuntje aan deze vakantie en dat is September, de nieuwe vriendin van Jack, die ook mee is. Ze lijkt helaas sprekend op Mega Mindy. Sinds Jack haar kent, doet hij ontzettend kinderachtig. Mensen die verliefd zijn, zijn sowieso een beetje zielig. Dat heb je niet in de gaten als je het zelf bent. Maar als single, zoals Isa, weet je hoe belachelijk verliefde mensen kunnen doen.

Een paar maanden geleden deed ze zelf ook nog zo. Toen had ze een vriendje, Jan. Een echt vriendje op wie ze smoorverliefd was. Die haar 's avonds laat sms'jes stuurde om te zeggen dat zij het leukste meisje van Europa was. Maar toen ze op een dag voor de grap hun telefoons had omgewisseld en zijn verzonden berichten bekeek, ontdekte ze dat hij alle meisjes, van Groenland tot Griekenland, voor het slapengaan nog sms'jes stuurde. Isa had het direct uitgemaakt. Gek genoeg had ze het niet eens erg gevonden. Niet zo erg als toen het uitging met Tristan. Lieve, mooie, grappige, coole Tristan die haar hart in duizend stukjes brak toen hij naar Spanje verhuisde. Gekke, schattige, bijzondere, rare Tristan, van wie ze nooit meer iets heeft gehoord.

'Meisjes, weten jullie dat het eigenlijk een wonder is dat we hier bij elkaar in de auto zitten? Het had niet veel gescheeld of Jules was niet eens geboren.'

'O ja,' zegt September op verveelde toon, 'vertel nog eens dat verhaal van hoe je de moeder van Jules hebt leren kennen.' Ze pakt een tijdschrift uit haar tas en begint erin te bladeren. Vanaf de achterbank probeert Isa de teksten op het omslag te lezen. 'Mijn moeder was een alien', staat er. En: 'Liefdesbaby voor broer Pipo de Clown'. September merkt dat Isa meeleest en slaat snel het omslag naar achteren. 'Ik weeg 300 kilo en niemand houdt van mij', staat boven aan de pagina. En niemand houdt van jou, September, denkt ze. September de Verschrikkelijke.

‘Cato, ken jij dat verhaal?’ Jack kijkt via de achteruitkijkspiegel naar de achterbank.

Isa heeft het verhaal al zo vaak gehoord, dat ze het bijna uit haar hoofd kent. Heel lang wist Jack niet eens dat hij een zoon had, maar sinds Jules op een dag bij hem op de stoep stond, heeft hij het verhaal van hoe hij Jules’ moeder heeft ontmoet wel negenduizend keer verteld.

‘Een beeldschone vrouw,’ zegt Jack.

‘Echt?’ Cato geeft Jules een elleboogstoot. ‘Dan lijkt Jules niet echt op zijn moeder.’

‘Jawel,’ zegt Jack, die met zijn donkere huid en bijna zwarte haar helemaal niet op zijn zoon lijkt. ‘Ze was zo mooi, dat ik direct verliefd op haar werd toen ik haar voor het eerst zag.’

Isa is blij om te horen dat liefde op het eerste gezicht echt bestaat. Zelf heeft ze het maar twee keer meegemaakt. De eerste keer was toen ze verliefd werd op Tristan. Nog elke dag denkt ze aan hem, al zal ze dat nooit aan iemand vertellen. Op Jan werd ze ook op het eerste gezicht verliefd. Alleen niet op het tweede. En op het derde en vierde gezicht bleek hij een onbetrouwbare sukkel te zijn. Op het laatste gezicht wilde ze hem nooit meer zien. Isa neemt zich voor om nooit meer aan hem te denken. Ze leunt met haar hoofd opzij en kijkt naar de koeien, die razendsnel achteruit bewegen. ‘Was ze echt net zo mooi als Jules?’ vraagt ze aan Jack. Ze schrikt terwijl ze het zegt. Ze voelt haar wangen rood worden. Zelfs achter haar oren kleurt ze waarschijnlijk

rood. Ze vindt Jules prachtig, maar dat zeg je natuurlijk nooit hardop over je beste vriend. Liefde en vriendschap zijn twee verschillende dingen.

‘Jules is mooier,’ zegt Jack. ‘Want hij lijkt ook nog op mij.’ Hij haalt zijn hand door zijn haar en kijkt even trots achterom.

‘Vertel nou verder,’ zegt Cato lachend.

‘Ik zat in de trein op weg naar huis,’ zegt Jack. ‘En tegenover mij zat het mooiste meisje dat ik ooit had gezien. Ze was heel wit, doorzichtig bijna. Een meisje nog. Maar aan haar gezicht kon je zien dat ze al heel veel had meegemaakt. Ze had van die grote, treurige ogen met lange, zwarte wimpers. Ze droeg een rode jurk met een wit kraagje. Ze had golvend blond haar en ze lachte heel lief.’

‘En toen?’

‘Toen niks, want ik durfde haar niet aan te spreken. Vrouwen denken altijd dat mannen alles durven, maar de meeste mannen hebben geen idee wat ze tegen een mooi meisje moeten zeggen. Ik staarde alleen maar naar haar via het raam van de trein. Mijn hoofd brekend over een goeie openingszin. Iets grappigs, iets liefs, iets opvallends, iets heel erg slims. En opeens zag ik dat ze mij aankeek, via datzelfde raam. En toen zei ik het. Toen zei ik...: ‘Pas op, eikel!’

Isa verslikt zich bijna. ‘Je zit tegenover het mooiste meisje dat je ooit hebt gezien en het eerste wat je zegt is: “Pas op, eikel!”?’

Jack lacht. ‘Nee, ik had het tegen die auto hier voor ons.

Die ging opeens naar links zonder zijn richtingaanwijzer aan te zetten.'

'Maar wat zei je nou écht?' vraagt Isa.

'Ik zei: "Waar ga je heen?" Ze antwoordde: "Ik ga naar Parijs." En toen zei ik: "Dan ga ik met je mee."'

Isa gelooft het maar half. Je gaat toch niet tegen een wildvreemd meisje zeggen dat je met haar meegaat naar Parijs?

'Ze was daar kindermeisje. Ze had een kamer op de bovenste etage van een heel groot, chic gebouw. Vanuit haar kamer konden we de Eiffeltoren zien. Maar daar keken we natuurlijk niet naar, want we keken alleen maar naar elkaar.'

'En toen?' Cato heeft het verhaal echt nog nooit eerder gehoord.

'Toen niks. Toen bleef ik slapen en ben ik teruggegaan naar huis en pas jaren later kwam ik erachter dat we samen een zoon hadden. Hij zit naast je.'

Jules houdt een hand op zijn borst, steekt zijn andere hand in de lucht en maakt kleine buiginkjes.

'Ga je nu ook vertellen hoe je mij hebt ontmoet?' Septembers stem klinkt ongeïnteresseerd.

'Daar heb ik wel wat meer tijd voor nodig,' zegt Jack lachend. Hij slaat met zijn hand op Septembers bovenbeen. 'Jij bent mijn schatje.'

Isa leunt achterover, doet haar ogen dicht en zet Lady Gaga aan op haar iPod. *I know that we are young, and I know that you may love me, but I just can't be with you like this anymore, Alejandro. Alé-alé-jandro, Alé-alé-jandro.*

Isa moet in slaap zijn gevallen, want opeens ziet ze een bord waar DOUANE op staat. ‘Zijn we al bij de grens?’ vraagt ze. Jules, die naast haar zit, moet lachen. ‘Hé, slaapkop,’ zegt hij. Isa wrijft in haar ogen en kijkt opzij.

Aan de andere kant van Jules zit Cato. ‘Waarom staan we stil?’ vraagt ze.

Jack heeft een boekje uit het dashboardkastje gepakt en bladert erin terwijl hij langzaam met zijn hoofd schudt. ‘Koop nooit een Russische tweedehands auto,’ mompelt hij op een toon alsof hij voorleest uit het boekje. ‘Maar wilt u tóch een Russische auto kopen, zorg dan dat u nooit, ik herhaal, nooit een Volga koopt.’ September giechelt. Jack bladert nog wat in het boekje en zegt: ‘Ah, hier staat het: Volga kopen, altijd lopen.’

Jules buigt zich over de voorbank. ‘Moet er geen lampje branden?’

Jack steekt zijn wijsvinger in de lucht en zegt met een ernstig gezicht: ‘Dat zoeken we op.’

‘Doe niet zo flauw,’ zegt Jules tegen zijn vader. ‘Je bent toch niet vergeten te tanken, hè?’

‘Ik?’ Jack draait zich om en kijkt zo verbaasd mogelijk.

Isa kijkt naar de auto's die langs hen rijden. In al die auto's zitten meisjes en jongens. Broertjes en zusjes die ruzie maken over het precieze midden van de achterbank. Kinderen die in hun eentje tussen opgerolde slaapzakken en tassen met broodjes en koelboxen zitten. Snikhete auto's met mopperende vaders en mopperende moeders. Kinderen die

moeten plassen, kinderen die moeten overgeven. Kinderen die nu al heimwee hebben naar de hond en de hamster.

Ze bergt haar iPod op in haar tas en kijkt dan met een glimlach naar Cato en Jules. Een zomer lang met je twee beste vrienden in een oude Russische auto, op weg naar de Middellandse Zee waar ze straks zo bruin gaat worden als een Oreo. Is er iets mooiers te bedenken? Er kan nu niets meer misgaan.

‘Jongens, helpen jullie even duwen? Ik ben geloof ik toch vergeten te tanken,’ zegt Jack, die naar een flikkerend lichtje op het dashboard kijkt. Hij lacht zijn brede, aanstekelijke lach. ‘Sorry.’

coole dingen om te weten

Mijn naam is Isabella Strombolov. Voor wie mij nog niet kent, dit ben ik:

Aan de buitenkant ben ik nogal gewoon. Ik val niet op door een hazenlip of een centenbak (dat is wanneer je onderkaak verder naar voren steekt dan je bovenkaak) en ik heb ook geen blonde krullen helemaal tot op mijn billen. Ik ben niet groot en niet klein. Niet dik en niet dun. Niet knap en niet lelijk. Niet slim en niet dom. Ik ben gewoon mezelf, namelijk precies goed. En, ik heb een fantastisch leven!

Dat fantastische leven kent maar twee problemen. Mijn grootste probleem is dat ik niet weet of ik een rechte pony moet laten knippen of een schuine, of helemaal geen pony. Mijn andere probleem is mijn broertje Max. Hij is een *mensosaurus*, een wormvormig overblijfsel uit het pleistoceen, héél erg lang geleden.

Verder valt er over mij niet zoveel te vertellen. Behalve nog dat ik verslaafd ben aan roze koeken, zure matten, winegums, gummi bears en Oreo's.

O ja, zou ik bijna het belangrijkste vergeten: ik heb de drie leukste vrienden van de hele wereld. In willekeurige volgorde:

Sofie: een stuiterbal die altijd praat en beweegt. Haar moeder is zwart en haar vader is wit. Sofie is in de winter beige en in de zomer Oreokleurig. Ze heeft bruine krullen die in de zomer donkerblond worden. Ze lacht heel hard en veel en kan haar oren bewegen zonder ze aan te raken. Ze heeft dikke billen – vindt ze zelf – en heel grote handen. Het is net alsof haar handen er pas later aan zijn gezet. Sofie is de slimste en grappigste en meest bijzondere van al mijn vrienden.

Cato: heeft nog precies hetzelfde gezicht als toen ze vier was en ik haar voor het eerst ontmoette. Ze heeft blond haar dat in de zomer bijna wit is. Haar mondhoeken krullen grappig omhoog waardoor ze soms een clowntje lijkt en ze heeft heel grote lichte ogen. Misschien geven ze zelfs wel licht in het donker. Ze vindt zichzelf te dun, maar ik vind haar juist prachtig. Ze is heel rustig, en soms zelfs verlegen. Ik denk dat iedereen haar leuk vindt. Ik word al vrolijk als ik naar haar kijk. En zelfs als ik in een enorme rotbui ben, kan zij me

opvrolijken door er gewoon te zijn. Cato is de mooiste en de liefste van al mijn vrienden.

Jules: tja... Die stapte op een dag gewoon mijn leven binnen. Op een avond deed ik de voordeur open en toen stond hij op de stoep. Daarna is hij nooit meer weggeweest. Hij maakt me altijd aan het lachen. Hij is soms heel brutaal en dan weer verlegen. Hij is heel erg knap – vind ik. Hij heeft donkerblond stijl haar dat vroeger als een gordijntje voor zijn gezicht hing maar nu wat korter is. Jules is de knapste, gekste en fijnste van al mijn vrienden.

En het goede nieuws: ik ga een zomer lang op vakantie met twee van mijn lievelingsvrienden. Over een maand ben ik er weer. OMG, HET GAAT SUPPERDUPER AWESOME AMAZING WORDEN, YEAH YEAH YEAAAAH!

Ik wens iedereen een weergawekkend leuke zomer!!!!!!!!!!

Izzy
LOVE

2

Het benzinstation waar ze tanken is het laatste voor de grens. Met veel moeite hebben ze de auto ernaartoe geduwd. Isa kijkt op haar mobiele telefoon, het is tien uur 's ochtends. Met een beetje geluk zijn ze vanavond nog in Zuid-Frankrijk, in hun duizendsterrenhotel aan zee.

‘Zo, lekker op vakantie?’ Isa zit op de achterbank en kijkt uit het raampje. Er staat een jongen naast haar van een jaar of zestien. Hij heeft een rode overall aan met op zijn borst het blauw-witte logo van het benzinstation. Hij heeft gemillimeterd haar en een brede grijns. Hij lijkt op de acteur op wie Cato verliefd is. Isa heeft bedacht dat ze deze zomer een vakantie vriendje voor Cato gaat zoeken. Ze is namelijk een uitstekende koppelaar. Stap één, denkt ze: *hou je koppel pogingen zo lang mogelijk geheim*. Ze wil eerst de meest ideale jongen vinden. Deze in zijn rode overall lijkt behoorlijk perfect. Cato is naar de wc, maar Isa weet zeker dat ze hem heel geweldig zal vinden. Het enige nadeel is dat ze hier straks na het tanken weer weggrijden. Ze kunnen hem niet meenemen. Daar moet een oplossing voor te vinden zijn. Stel je voor, denkt ze, dat we nu autopech krijgen en hier een paar

dagen moeten blijven. Zou dat lang genoeg zijn om die twee aan elkaar te koppelen? Ze doet haar ogen dicht en wenst zo hard als ze kan dat de auto stukgaat. Heel even maar, denkt ze. Net erg genoeg voor een kleine reparatie. Als je iets echt heel graag wilt, dan gebeurt het vanzelf. Daarvan is ze overtuigd. De auto moet kapot. Zelfs als dat betekent dat zij daardoor een dag minder aan het strand zal liggen. Voor haar beste vriendin heeft ze alles over. Laat het alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft gebeuren. Ze knijpt haar handen tot vuisten.

‘Hebt u dat wel vaker, zo’n plas olie onder de auto?’

Isa doet één oog open en kijkt naar de jongen. Jack staat naast hem en buigt voorover om onder de auto te kijken. ‘Dat ziet er niet goed uit,’ zegt hij.

‘Ik denk niet dat jullie hiermee moeten doorrijden,’ zegt de rode overall, terwijl hij zich ook vooroverbuigt.

Isa geeft zichzelf een compliment. Wat kan ze toch ontzettend goed wensen laten uitkomen. Dolblij gooit ze het autoportier open. Met een knal komt het tegen het voorhoofd van de pompbediende, die net op dat moment weer overeind komt. Hij valt op de grond en grijpt met zijn handen naar zijn oog. Een straaltje bloed loopt tussen zijn vingers door.

Isa wil uitstappen, maar Jack gebaart dat ze moet blijven zitten. Er komen twee andere pompbediendes aanrennen. Een van hen knielt naast de jongen, die nog steeds zijn oog bedekt en kermt van de pijn.